

interesante și abordabile, studenții tind să adopte o abordare de suprafață a învățării (Smarandache și colab., 2020). În concluzie, rezultatele obținute în studiul CDA sugerează faptul că interesul studenților și volumul de muncă perceput au rol central în stabilirea preferinței pentru un anumit tip de abordare a învățării (Smarandache și colab., 2020).

Aceste rezultate ne indică faptul că stimularea interesului studenților și adaptarea volumului de muncă la nivelul de complexitate a sarcinilor joacă un rol important în modelarea practicilor pedagogice în context universitar. Așadar, în cadrul acestui număr al BCDA vă propunem câteva informații cu privire la conceptul de *interes* și la importanța acestuia în contextul educațional universitar, precum și recomandări pentru stimularea interesului studenților pentru învățarea de profunzime.

02 Dezvoltarea interesului - modelul Hidi & Renninger

Conceptual, *interesul* primește definiții diferite în funcție de perspectiva domeniului din care este studiat (Renninger, 2011). Perspectiva științelor sociale conceptualizează interesul ca fiind o stare psihologică care îi mobilizează pe indivizi în procesul de învățare într-o manieră continuă și profundă. În acest sens, un individ care este interesat, de exemplu, de ceramică va face un efort mai mare pentru a afla despre tehnicile și materialele implicate decât unul care nu prezintă niciun interes pentru acest domeniu de activitate (Hidi & Renninger, 2019).

Tot domeniul științelor sociale aduce în discuție posibilitatea stimulării interesului prin intermediul contextului educațional (Hidi & Renninger, 2019). Această idee pornește de la conceptualizarea mai multor tipuri și stadii ale interesului în context educațional.

În literatura de specialitate, putem identifica două tipuri de interes, cel personal și cel situațional (Hidi & Renninger, 2019; Mitchell, 1993; Renninger, 2019). **Interesul personal** face referire la o trăsătură dispozițională a indivizilor care îi determină să se

angajeze în explorarea conținuturilor. Datorită caracterului ei dispozițional, intervenția directă asupra acestui tip de interes nu este un aspect cu adevărat fezabil. În schimb, **interesul situațional** apare ca răspuns la caracteristicile contextului, fiind astfel posibil de influențat prin schimbările și intervențiile aduse unui context de instruire (Linnenbrink & Garcia, 2010).

Numeroase modele din literatura de specialitate argumentează faptul că factorii situaționali sunt un element critic în dezvoltarea interesului personal (Hidi & Renninger, 2019; Quinlan, 2019). Hidi și Renninger (2019) propun un astfel de model de dezvoltare a interesului, care distinge patru stadii. **Primul stadiu** identificat este *declanșarea interesului situațional*, care presupune dirijarea atenției studenților înspre conținutul disciplinelor studiate. Factorii declanșatori specifici acestei etape au rolul de a stimula căutarea de informație de către studenți. Printre exemplele de factori declanșatori se pot număra

incongruența ideilor (ex., prezentare de puncte de vedere divergente cu referire la același subiect) și relevanța lor pentru individ (ex., înțelegerea de către studenți a utilității practice a informațiilor). **Cel de-al doilea stadiu** identificat este *menținerea interesului situațional*, care reprezintă disponibilitatea studentului de a lua contact în repetate rânduri cu conținuturile. Această etapă, la fel ca și cea anterioară, este stimulată în continuare de practicile cadrului didactic și de structura contextului de învățare. Astfel că factorii declanșatori implicați în această etapă sunt percepția utilității, menținerea atenției asupra conținutului și sensul atribuit celor învățate (Hidi & Renninger, 2019). Cele două etape menționate anterior constituie un aspect relevant pentru practica didactică universitară, deoarece apariția și modelarea interesului situațional este în strânsă legătură cu interacțiunea cadru didactic-student și situațiile de învățare propuse (Hidi & Renninger, 2019). După parcurgerea celor două etape se instalează cea de **a treia etapă**, cea a *interesului individual*, etapă care este marcată de căutarea de informații suplimentare de către studenți, pe cont propriu. În acest stadiu, intervenția cadrului didactic devine mai restrânsă, acesta limitându-se la a acorda suport studenților în procesul de explorare. **Ultima etapă** este reprezentată de *interesul personal* bine dezvoltat, etapă în care studentul este autonom în căutarea de informații și ajunge să genereze propriile dileme/întrebări despre conținuturi (Hidi & Renninger, 2019). Tabelul 1 prezintă cele 4 stadii ale dezvoltării interesului, însoțite de factori și strategii care pot stimula dezvoltarea acestuia.

Tabel 1. Stadiile dezvoltării interesului, factorii implicați și strategii de simulare

	Interesul situațional		Interesul personal	
Etapele dezvoltării interesului	<i>Declanșarea interesului situațional</i>	<i>Menținerea interesului situațional</i>	<i>Instalarea interesului personal</i>	<i>Interesul personal dezvoltat</i>
Factori implicați	Incongruența ideilor prezentate Relevanța informațiilor prezentate	Recunoașterea utilității celor învățate de către studenți	Suportul cadrului didactic Încurajarea de a persevera	Capacitatea de a crea legături între concepte (chiar și interdisciplinare)
Strategii de stimulare a etapelor	Personalizarea sarcinilor și sublinierea relevanței acestora	Propunerea unor activități care presupun reflecta ea asupra utilității conținuturilor	Propunerea unor discuții care pot lărgi înțelegerea studenților despre concepte	Studentul este autonom

Notă: Acest tabel are la bază modelul dezvoltării interesului elaborat de către Hidi și Renninger (2019)